

Sygn. akt III PK 20/18

## POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa E.W.

przeciwko [...] Centrum Rehabilitacji Sp. z o.o. w K.

o odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 12 grudnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w J.

z dnia 6 października 2017 r., sygn. akt VII Pa [...] /17,

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**2) zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2017 r. Sąd Rejonowy w J. w sprawie z powództwa E.W. przeciwko [...] Centrum Rehabilitacji Sp. z o.o. w K. o odszkodowanie, oddalił powództwo i nie obciążył powódki kosztami zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy w J. wyrokiem z dnia 6 października 2017 r. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu pierwszej instancji.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku powódka zarzuciła naruszenie przepisu postępowania mogącego mieć istotny wpływ na wynik sprawy,

a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. przez niedokonanie przez Sąd drugiej instancji wszechstronnej analizy całego materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, w szczególności przez pominięcie przy wydawaniu wyroku tego, iż postępowanie dowodowe przeprowadzone przez Sąd pierwszej instancji, w wyniku którego poczynione zostały ustalenia faktyczne, pominęło szereg istotnych okoliczności, w tym związanych ze stroną podmiotową zachowania powódki, co skutkowało bezpodstawnym przyjęciem przez sąd odwoławczy, iż pozwany uprawniony był do zastosowania wobec powódki trybu z art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

Skarżąca podniosła ponadto zarzut naruszenia prawa materialnego, a mianowicie: a) art. 52 § 1 pkt 1 k.p. przez błędną wykładnię pojęcia ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych w zakresie wykładni składających się na to pojęcie elementów w zakresie bezprawności działania pracownika, tj. naruszenia podstawowego obowiązku oraz winy pracownika w postaci jego złej woli lub rażącego niedbalstwa w kontekście zajmowanego przez powódkę stanowiska prezesa zarządu działającego w imieniu pracodawcy oraz w kontekście związanych z zajmowanym stanowiskiem wykonywanych obowiązków pracowniczych, a w konsekwencji nadanie niewłaściwego znaczenia pojęciom „naruszenia podstawowego obowiązku pracowniczego” oraz zawinienia w postaci „złej woli” lub „rażącego niedbalstwa”; b) art. 52 § 1 pkt 1 k.p. pracy przez błędną wykładnię i zaniechanie rozważenia strony podmiotowej zachowania powódki - w kontekście długoletniego zajmowania przez powódkę stanowiska prezesa zarządu nienagannie wykonującego w imieniu pracodawcy swoje obowiązki, a w konsekwencji bezpodstawne przyjęcie przez sąd odwoławczy, iż pozwany uprawniony był do zastosowania wobec powódki ww. trybu rozwiązania umowy o pracę; c) art. 8 k.p. przez jego niezastosowanie w kontekście: długoletniego zajmowania przez powódkę stanowiska prezesa zarządu nienagannie wykonującego w imieniu pracodawcy swoje obowiązki, strony podmiotowej zachowania powódki, wieloletniego konfliktu pomiędzy powódką a aktualnym prezesem zarządu pozwanego wynikającego z działalności konkurencyjnej, koniunkturalnej postawy aktualnego prezesa zarządu pozwanego, szczególnej ochrony powódki wynikającej z przepisu art. 39 k.p., zasług powódki w doborze personelu medycznego, a w konsekwencji bezpodstawny brak przyjęcia przez Sąd

odwoławczy, że przedmiotowe rozwiązanie umowy o pracę nie jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, ani nie było przejawem czynienia przez aktualnego prezesa zarządu z prawa do rozwiązania z powódką umowy o pracę użytku sprzecznego ze społeczno-gospodarczym jego przeznaczeniem.

Mając na uwadze powyższe, skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Rejonowego w J., zniesienie postępowania w obu instancjach i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w J. do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka uzasadniła jej oczywistą zasadnością wobec rażących naruszeń przez Sąd drugiej instancji przepisów prawa materialnego oraz przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik przedmiotowej sprawy, skutkiem których stało się niezgodne z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości rozstrzygnięcie. Rodzaj sprawy nakazywał w postępowaniu sądowym ujawnić szerszy kontekst przyczynowy i sytuacyjny. W przypadku bowiem nadzwyczajnego trybu rozwiązywania stosunku pracy na podstawie art. 52 k.p. sąd nie poprzestaje tylko na stronie formalnej, ale powinien dążyć do rozważenia również strony podmiotowej zachowania pracownika. Pominięcie szeregu okoliczności związanych z osobą powódki, w tym przede wszystkim kontekstu działania powódki motywowanego intencją potrzeby zapewnienia pełnego zabezpieczenia funkcjonowania placówki medycznej dla dobra jej pacjentów uznać należy za niesprawiedliwe oraz przejaw błędnej wykładni art. 52 k.p. Dodatkowo, ewidentne pominięcie dalszych istotnych okoliczności sprawy, związanych z osobą aktualnego prezesa pozwanego oraz wieloletniego konfliktu pomiędzy nim a powódką wywołanego działalnością konkurencyjną, doprowadziło do wypaczenia zasad słuszności przy ocenie zastosowanego trybu art. 52 k.p.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej oraz w obu przypadkach o zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej złożonej przez powódkę znajduje się wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na to, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi zaś tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe, a zatem skarga kasacyjna winna być uwzględniona.

Tych warunków nie spełnia wniosek skarżącej, albowiem twierdzenie, że skarga jest oczywiście uzasadniona wobec „rażących naruszeń przez Sąd drugiej instancji przepisów prawa materialnego oraz przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik przedmiotowej sprawy, skutkiem których stało się niezgodne z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości rozstrzygnięcie” oraz że „rodzaj sprawy

nakazywał w postępowaniu sądowym ujawnić szerszy kontekst przyczynowy i sytuacyjny”, w „przypadku bowiem nadzwyczajnego trybu rozwiązywania stosunku pracy na podstawie art. 52 k.p. sąd nie poprzestaje tylko na stronie formalnej, ale powinien dążyć do rozważenia również strony podmiotowej zachowania pracownika” nie jest równoznaczne z „oczywistym naruszeniem prawa”. Subiektywne przekonanie skarżącej o słuszności swoich racji jest niewystarczające dla wykazania tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ponieważ pojęcie to mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wskazania zarówno przepisów, które zostały naruszone, jak i takiego ich naruszenia, które będzie zauważalne bez wgłębiania się w tekst przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia. Ponadto naruszenie przepisów prawa procesowego tylko wówczas może stanowić skuteczną podstawę kasacyjną, gdy wykazany zostanie jego wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Przez taki wpływ należy rozumieć nie tylko, że dane uchybienia bezpośrednio lub pośrednio miały lub mogły mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, ale i że były tego rodzaju lub wystąpiły w takim natężeniu, iż ukształtowały lub mogły ukształtować treść zaskarżonego orzeczenia (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2006 r., I CSK 63/05, niepublikowany), a takiego wyводу ewidentnie w treści wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania doszukać się nie można. Podstawy skargi kasacyjnej nie podlegają badaniu na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, w związku z czym o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw, co w konsekwencji oznacza, iż skarżąca nie uzasadniła swojego wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi z uwagi na występowanie tej przesłanki „przesądu” w odniesieniu do naruszenia przepisów postępowania. Uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzenia wyводу zmierzającego do wykazania tych wadliwości. Trudno za spełniające te warunki uznać stwierdzenia skarżącej o tym, że „pominięcie szeregu okoliczności związanych z osobą powódki, w tym przede wszystkim kontekstu działania powódki motywowanego intencją potrzeby zapewnienia pełnego zabezpieczenia funkcjonowania placówki medycznej dla dobra jej pacjentów uznać należy za niesprawiedliwe oraz przejaw błędnej wykładni art. 52 k.p.”, a także,

iż „ewidentne pominięcie dalszych istotnych okoliczności sprawy, związanych z osobą aktualnego prezesa pozwanego oraz wieloletniego konfliktu pomiędzy nim a powódką wywołanego działalnością konkurencyjną, doprowadziło do wypaczenia zasad słuszności przy ocenie zastosowanego trybu art. 52 k.p.”. Takie sformułowanie bez analizy wchodzącego w grę przepisu oraz poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych nie daje żadnych podstaw do stwierdzenia, że w ogóle doszło do jego naruszenia, co wyklucza stwierdzenie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, zachodzącej, jak już powiedziano, tylko wtedy, gdy naruszenie określonego przepisu jest widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby badania szczegółów czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia.

Skarżąca nie wykazała zatem potrzeby rozpoznania jej skargi kasacyjnej, w związku z czym należało postanowić jak w sentencji (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. i art. 398<sup>21</sup> w związku z art. 108 § 1 k.p.c.).